

N+ Dit is een exclusief artikel voor jou.

Uit het oog: **Jessie De Caluwe**

Hoe een van de bekendste stemmen van ons land in Marokko belandde

Vandaag om 14:30 door Eline Vandegehuchtel Bron: EIGEN BERICHTGEVING

(FOTO: BRITT BALLINGS/JESSIE DE CALUWE)

Een stem die zo warm en herkenbaar klinkt, dat je geen gezicht nodig hebt om te weten dat het die van Jessie De Caluwe is. Ze ging het collectief geheugen in als presentatrice en *leading lady* van de VRT. Tot plots het licht uitging. Nu spendeert ze het grootste deel van het jaar in Marokko, een plek waar net niemand haar stem herkent. Hoe is ze daar beland?

Dat ze altijd gedroomd heeft om met zicht op zee te wonen, klinkt het als we Jessie De Caluwe horen vanuit Oostende. "Het is 21 jaar geleden dat ik plots een appartement vond op de bovenste verdieping, met zicht op de Noordzee. De nabijheid van het water, de schakeringen van het licht, die vrijheid, ... Het geeft me rust." Rust is een constante in het leven van de voormalige presentatrice. Maar nog niet zo heel erg lang geleden zat dat helemaal anders.

Stem (h)erkend

Jessie De Caluwe heeft een loopbaan in de media om U tegen te zeggen. Ze begon haar carrière als radiopresentatrice bijna veertig jaar geleden, ze presenteerde tv-programma's als 'TV-Touché' en de talkshow 'Argus' en had een resem eigen praat- en showprogramma's. Alles draaide steeds om haar intrigerende manier van vertellen. Zeggen dat het haar gouden stem was, die haar bekend maakte in Vlaanderen, is nauwelijks overdreven.

"Laatst stond ik in een benzinestation, een man had mij herkend gewoon omdat hij me had horen praten", beaamt ze lachend. "Maar ik ben dan ook al heel erg lang met taal bezig. Eigenlijk al van toen ik drie jaar oud was, ik las gedichtjes voor aan wie het maar wou. Als 11-jarige won ik een eerste voordrachtwedstrijd en er was ook nog de toneelschool. Uiteindelijk belandde ik, na wat stem- en cameratesten, op het kleine scherm."

De rest is geschiedenis. Presenteren op radio en televisie, op de planken staan en ondertussen stem- en cameratraining geven – niet enkel haar leerlingen, maar ook heel wat televisiegezichten klopten bij haar aan. Ja, het ging meer dan dertig jaar hard voor De Caluwe. Te hard.

■ Jessie in 2002, tijdens haar tijd bij de regionale televisiezender WTV. toen ze (FOTO: VUIM)

De ziekte van vandaag

In 2010 liep het mis. De Caluwe vond de energie niet meer om te doen wat ze anders zo graag deed. "Ik deed mijn werk onwaarschijnlijk graag en ik voelde me erg goed bij wat ik deed. Ik zei op alles 'ja'. Tot het plots allemaal op was," klinkt het. "Het is niet dat ik mijn bed niet meer uitkwam. Maar toch floot mijn lichaam mij terug. De dingen die ik wilde doen, lukten niet meer." En dat was confronterend voor de presentatiecoach en docente. "Het moment dat mijn leerlingen op het conservatorium in Brussel me zeiden dat ik dingen begon te herhalen of dat ik wartaal uitsprak, dat komt hard aan."

De prestatiedruk ligt vandaag veel te hoog volgens De Caluwe. "Je moet terwijl je carrière maakt ook nog eens de perfecte partner vinden, én leuke hobby's uitoefenen én tijd voor je vrienden maken én er ook nog eens goed uitzien. Moeten, moeten, moeten: het is de ziekte van vandaag. Het tempo ligt zo ontzettend hoog en we proberen krampachtig te volgen. Soms lukt dat niet meer."

■ **Jessie samen met haar partner.**

(FOTO: JESSIE DE CALUWE)

Rust en liefde in Marokko

De Caluwe zou er heel even tussenuit gaan, even weg uit de burn-out, niet wetende dat een tripje naar Marokko een kantelmoment zou worden. "Ik belandde in een klein dorpje waar de tijd is blijven stilstaan", vertelt ze. "Ik verbleef in een B&B die werd uitgebaat door een Fransman die er al enkele jaren woonde. Uiteindelijk is de vonk overgeslagen en is hij mijn partner geworden."

Toch is het niet enkel de liefde die haar jaarlijks enkele maanden in Marokko brengt. "Alles is daar zo anders. Dat verschil doet je stilstaan en laat je dingen in een ander perspectief plaatsen. Zo ook mijn stem: plots was die niet meer belangrijk. Ik gaf er geen les, laat staan dat iemand me herkende. Het is raar dat op die manier plots een stukje van je identiteit verdwijnt, maar anderzijds gaf het me ook rust. Ik moet me niet haasten naar een barbecue, een voorstelling voorbereiden of in de file staan. Ik moet er helemaal niets."

Dat het koppel in een huis woont met uitzicht op de Atlantische Oceaan op zo'n 30 kilometer van de woestijn heeft er natuurlijk ook wat mee te maken. "Ik maak lange wandelingen met de hond, lees erg veel boeken en rijd elke zondag met de auto naar de stad om er de soeks in te trekken ... Zalig!"

Tussen hier en daar

In Marokko is De Caluwe ondertussen helemaal thuis, maar haar plekje met zicht op zee in Oostende houdt ze ook. "Ik ben ook graag alleen, in mijn eigen ritme", vertelt ze. En in dat ritme is toch nog een plek voor haar stem vrijgehouden. "Ik ben nog steeds graag met theater bezig. In oktober en november ben ik terug in België om er tien voorstellingen en lezingen te geven. Maar dat knipperlichtje van die burn-out zal altijd blijven branden, daarom baken ik die periodes nu veel beter af: ik doe enkel wat ik wil doen en zeg soms ook neen."

Het zorgt ervoor dat ze kan leven in België én Marokko, tussen hier en daar. Een manier van leven die haar vruchten afwerpt. Ze maakte er zelfs een gelijknamige voorstelling over, een muzikaal reis- en liefdesverhaal. "Als vrienden me nu terugzien, zeggen ze dat ik er goed en energiek uitzie. Ik zeg hen dan dat ik niet meer weet wat stress is. (lacht)"

Het boek dat ze nu aan het lezen is, 'Een klein leven' van Hanya Yanagihara, kan De Caluwe iedereen aanraden. "Uiteindelijk leiden we allemaal een klein leven dat niet zo heel erg veel te betekenen heeft, maar je kan het zélf wel een ietsje groter maken."

(FOTO: JESSIE DE CALUWE)